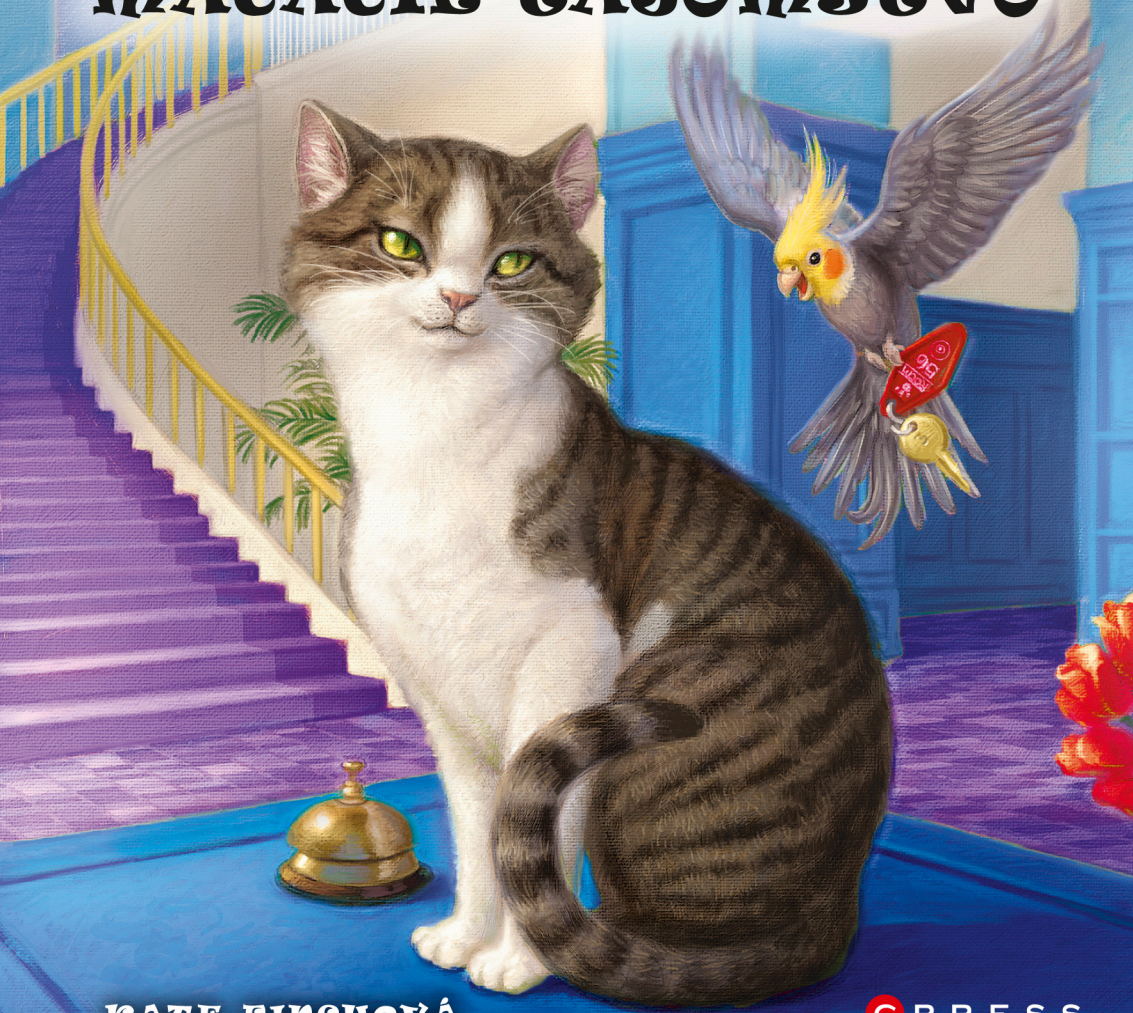

HOTEL U ZVIERATIEK

MAČACIE TAJOMSTVO

KATE FINCHOVÁ

C PRESS

Hotel u zvieratiek

Mačacie tajomstvo

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Kate Finchová

Hotel u zvieratiek – Mačacie tajomstvo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

HOTEL U ZVIERATIEK

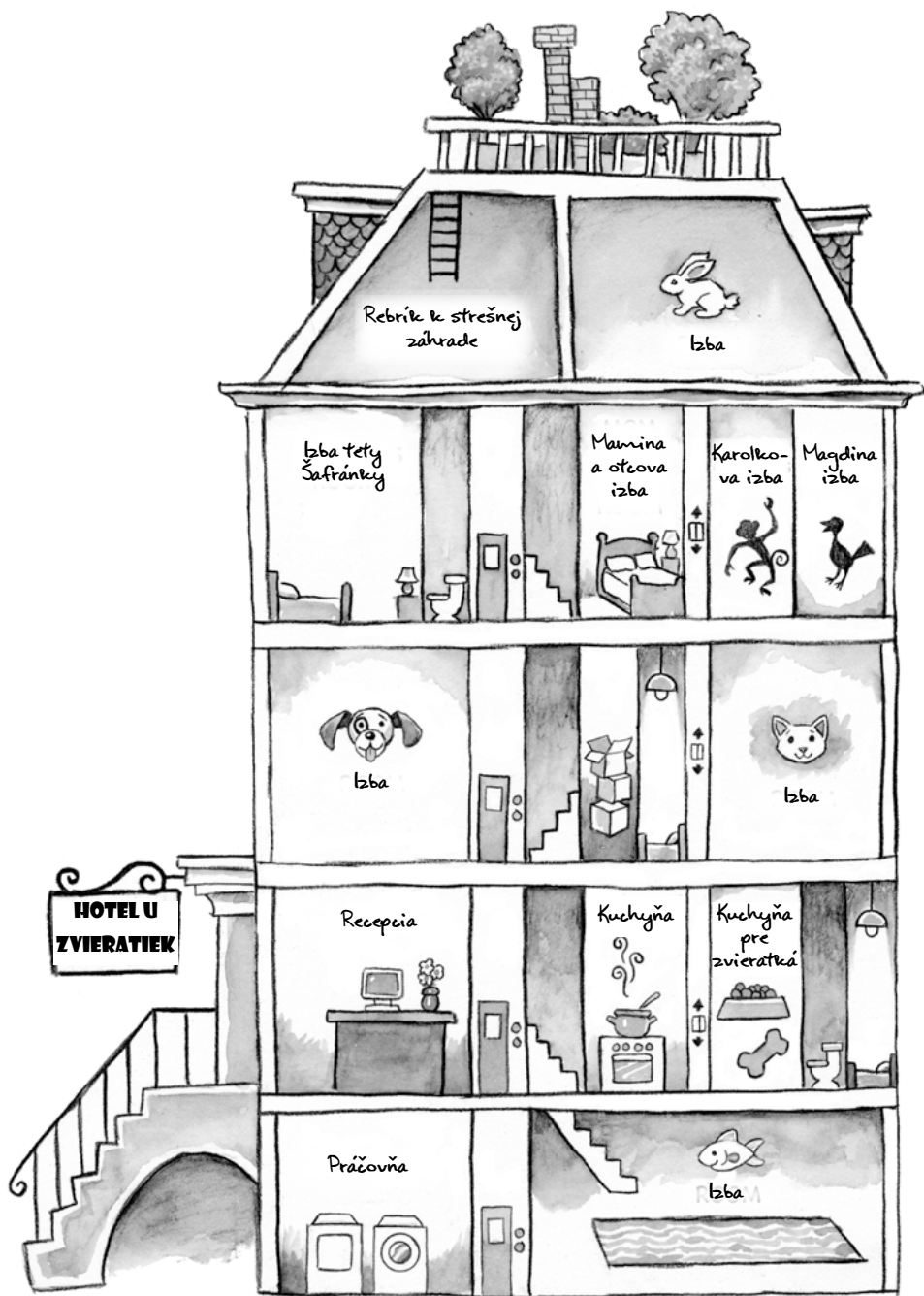
Mačacie tajomstvo

Kate Finchová

**Ilustroval
John Steven Gurney**

CPress
2016

1. KAPITOLA

Kým slniečko stúpalo vysoko na oblohu, Námestím pod besiedkou sa rozliehalo veselé volanie: „Dobré ráno!“

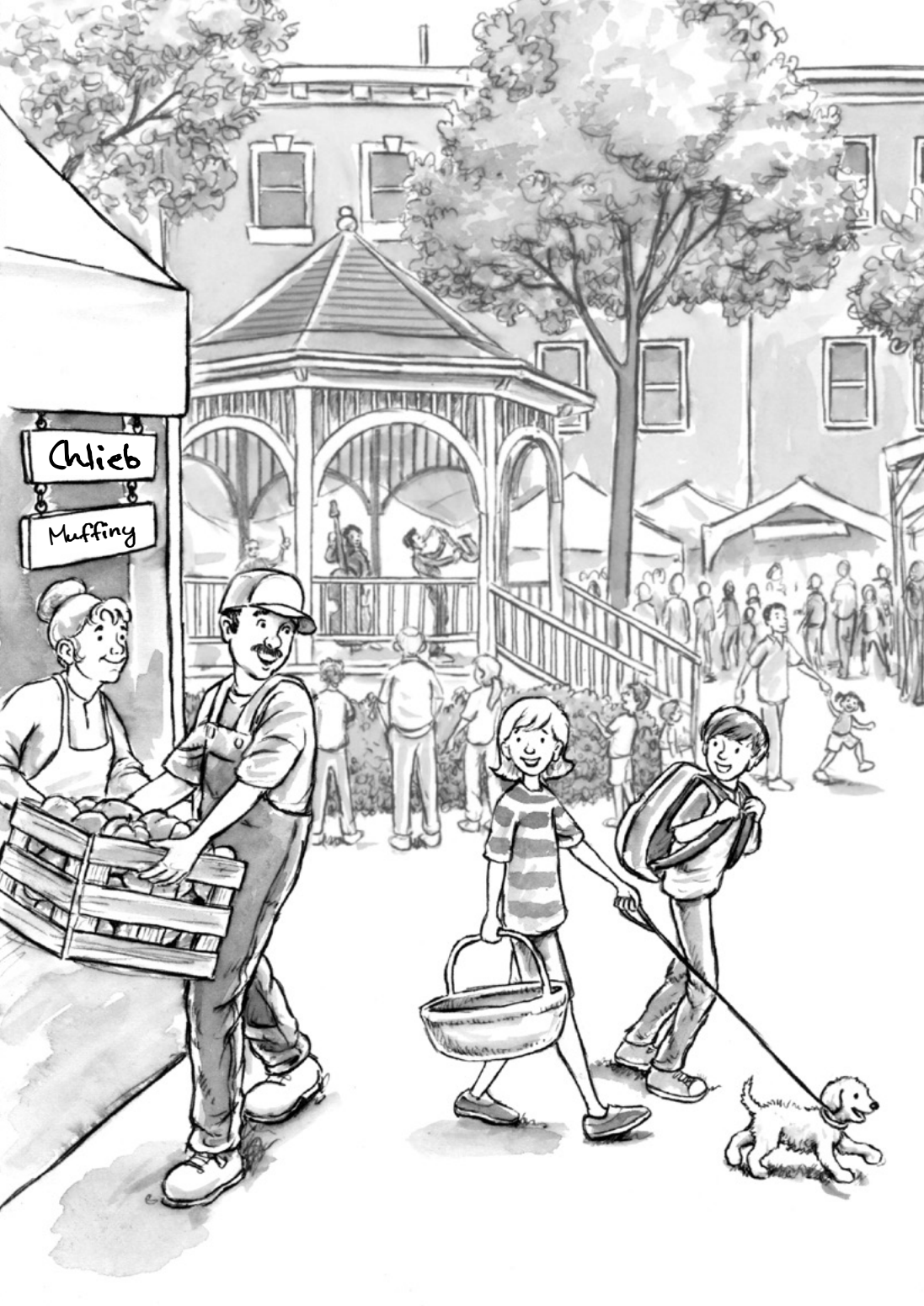
Ľudia v stánkoch začali rozkladať na pultoch svoju pestrofarebnú ponuku a zdravili sa s dnešnými prvými zákazníkmi. Celé námestie bzučalo veselým švitením a vzduch voňal po káve a čerstvo upečených škoricových

rožtekoch. Hore na besiedke hrali traja chlapci veselú melódiu.

„Dobré ráno!“ volali osemročné dvojčatá Magda a Karolko na svojich kamarátov. Karolkov batoh bol plný voňavých dobrôt na raňajky. Magda zvierala v jednej ruke veľký slamený košík a v druhej psiu vôdzku. A na konci tej vôdzky si vykračovalo huňaté zlatisté šteniatko s tmavým fliačikom okolo jedného oka, ktorý pripomínal pirátsku pásku. Magda sa pyšne usmievala. Amigo poskakoval na veľkých šteňacích labkách a bol pritom neuveriteľne roztomilý.

„*Haf!*“ vyštekol zrazu Amigo a napol vôdzku v Magdinej ruke.

„Uvidel svojho bračeka!“ zasmial sa Karolko. Ukázal na druhú zlatistú chlpatú guľu, ktorá sa vyrútila zo stánku s nápisom Mexické dobroty, ktorý patril ich kamarátovi Juanovi.

Chlieb

Muffiny

Juanovo šteňa, Niňo, vrtelo chvostíkom tak zbesilo, až pripomínalo malú vrtuľu.

„*Haf, haf, haf!*“ Obe šteňiatka po sebe veselo skákali a kotúľali sa po zemi tak dlho, až prevrhli vrece so sladkými zemiakmi.

„Jejda,“ zamrmlala Magda. Rozmotala Amigovu vôdzku a zemiaky pozbierala.

„Ále, to nevádí,“ prehodil Juan a ústa rozťahol do širokánskeho úsmevu. „Veľmi rád vidím, ako si Niňo hrá s Amigom. Keď som bol

malý, tiež som sa takto hral so svojím bračekom!“

Magda a Karolko sa zasmiali.

„Amigo vyzerá skvele,“ pokračoval Juan. „Povedal by som, že sa mu život s vami v hoteli U zvieratiek páči!“

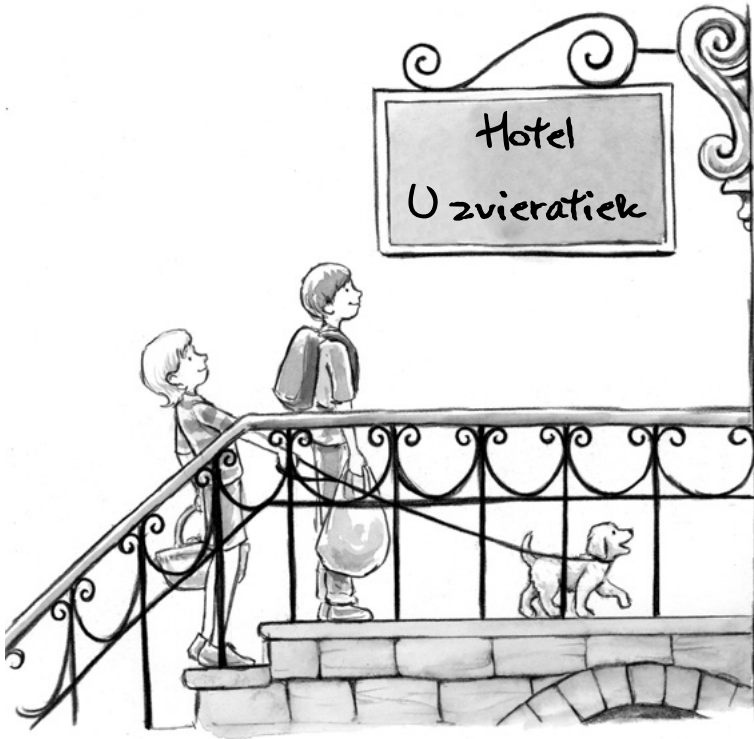
„Zbožňuje to tam!“ pritakala Magda veselo.

„Amigo je kamarát so všetkými hosťami,“ vysvetľoval Karolko. „Dokonca aj s mačkami!“

„To rád počujem,“ odpovedal Juan, zatiaľ čo vybaľoval krabicu s ananásom. „Majte sa krásne, vy dvaja. Som rád, že ste sa zastavili!“

„Tak zatiaľ ahaj,“ zavolali Magda a Karolko a zamávali mu. Prešli ulicou k vysokému starému domu z hnedého pieskovca s čerstvo natretými vchodovými dverami. Nad nimi stál veľký nový nápis Hotel U zvieratiek.

Magda a Karolko sa obaja na nápis pozreli a zazubili sa od ucha k uchu. Keď prvýkrát

prišli na Námestie pod besiedkou, dom ich prapratety Šafránky bol len obyčajný hotel pre ľudí, lenže bol tak schátraný, že do neho žiadni hostia nechodili. Potom si Juan poranil členok a Magda a Karolko sa museli postarať o Niňa – a vtom si uvedomili, že hotel je

predsa perfektné miesto aj pre všetky zvieratká. A hneď mali obrovský úspech! Práve teraz mali napríklad za hostí šesť zlatých rybičiek, dve mačky, tri psy, králik, štyri morčatá a –

„Uúúúú!“ Z vnútra hotela sa rozľahol uši drásajúci vreskot, až Karolko, Magda aj Amigo nadskočili od zľaknutia.

Magda pevne zovrela Amigovu vôdzku a opatrne zatlačila do nebesky modrých dverí.

„Uúúú-uúúú-uúúú!“ Krik prichádzal odniekiaľ zhora.

Karolko za sebou starostlivo zavrel dvere, aby nemohlo žiadne zvieratko utiecť.

Ozvalo sa ďalšie zavrieskanie, ako keď na nástupišti brzdí vlak.

Magda sa zachichotala a zavesila Amigovu vôdzku na vešiak vedľa dverí. „Každú chvíľu začne spev,“ poznamenala.

Karolko si rýchlo pritisol dlane na uši.

A presne v ten okamih sa dole zo schodov rozozvučalo: „*Viva Las Vegas! Viva Las Vegas!*“ Znelo to, ako keď niekto škrťí opernú speváčku.

Amigo zaklonil hlavu: „*Au-uuuuu!*“ zavyl.

„Elvis sa prebudil,“ prehlásila Magda. Položili s Karolkom košík a batoh na recepcný pult a ponáhľali sa hore pozrieť si svojho najnovšieho hosťa.

20 KAPITOLA

Magda otvorila dvere do svojej izbičky. Na stole stála veľká klieťka a v tej klieťke sedel Elvis – šedobiela korela s oranžovou tváričkou a jasne žltým chocholčekom na hlave.

„*Viva Las Vegas! Viva Las Vegas!*“ vrieskal Elvis stále dookola.

„Dobré ráno, Elvis!“ Karolko otvoril dvierka od klieťky. Noc strávil korelí samček v bezpečí

klietky, ale bol tak krotký, že cez deň sa smel potulovať po hoteli. Elvis preskočil Karolkovi na rameno a nežne mu okusoval ucho.

„Neskôr si budeme hrať, Elvis,“ sľúbila mu Magda. „Ale teraz musíme dať všetkým hosťom raňajky.“ Vzala Elvisa Karolkovi z ramena a opatrne ho položila na zem.

Elvis si vykračoval rovno za dvojčatami, ktoré zamierili dole do prízemnia, a ticho zoskakovali z jedného schodu na druhý. Magda a Karolko odniesli batoh a košík do kuchyne, kde práve mamička so Šafránkou dojedali raňajky.

Akonáhle vošli, vráskavá tvár Šafránky sa rozjasnila úsmevom. V dlhých strieborných vlasoch mala fialovú kvetinu a na sebe šaty so vzorom oranžových slniečok.

„Pomôžem vám, zlatička.“ Pomaly vstala a zvončeky v jej náušniciach ticho zacinkali.

„Máte všetko?“ spýtala sa dvojičiek mamička a vykročila k starej komore, ktorá sa teraz zmenila na špeciálnu kuchyňu na prípravu krmiva pre zvieratká.

„Ja mám psie aj mačacie granule...“ vypočítavala Magda a sypala dobroty do misiek. Amigo jej sedel pri nohách a slintal.

Tiež Karolko vyťahoval z plecniaka dobroty a vyrovnával ich na stôl. „Granulky pre králikov, zmes pre morčatá, slnečnicové semenka ako maškrta, vločky pre rybičky...“

„... a výborné čerstvé ovocie,“ dodala Šafránka, keď nazrela do batohu a vytiahla z neho stravec hrozna.

V tej chvíli sa od dverí ozval zvláštny zvuk: *tuky tuky tuk*. Amigo nastražil huňaté ušká.

„Máme tu myš?“ spýtala sa mamička podozrievavo.

„*Uíííí!*“ Po hvízdnutí nasledovalo ťukanie pazúrikov o dlaždičkovú podlahu. Do kuchyne pre zvieratá nakráčal Elvis, hojdal hlavičkou sem a tam a s chocholom na hlave vztýčeným ako indián Mohawk. Amigo naklonil hlavu na stranu a užasnuto si Elvisa prezeral.

„Čítal som, že korely dvíhajú chocholček, keď ich niečo zaujme,“ poznamenal Karolko, kým Elvis blúdil po miestnosti očami jasnými ako dva koráliky.

„*Tuk... tuk... tuk...*“ Korelí samček robil zobáčikom cvakavé zvuky, naparoval sa po kuchyni a kľučkoval Karolkovi a Magde pod nohami. Nakoniec zastavil za Amigom. Kým si Amigo stačil uvedomiť, čo sa deje, Elvis mu skočil na chvostík, vyšplhal mu po chrbte až na hlavu a odtiaľ preskočil na kuchynskú stoličku!

„*Haf!*“ ozval sa Amigo a otrepal sa od hlavy až k päte. Zrejme ho prekvapilo, že ho Elvis použil ako rebrík.

Elvis si túžobne prezeral ovocie na stole a hvízdal najhlasnejšie, ako vedel.

„Škoda, že už nemôže lietať,“ povzdychla si Šafránka do všetkého toho štekania, pískania a smiechu.

Dvojčatá sa na seba zarazene pozreli. Teraz, keď o tom teta hovorila, im došlo, že vlastne nikdy nevideli Elvisa lietať – vždy len hopsal!

„A prečo vlastne?“ spýtal sa Karolko.

„Elvisov páňko Anton mi povedal, že Elvis prestal lietať, keď si poranil krídlo,“ vysvetľovala Šafránka. „Už ho má úplne zahojené, ale stále ho nechce začať používať.“

„Možno zabudol, ako sa lieta,“ uvažovala Magda.

„Alebo sa to bojí vyskúšať,“ dodal Karolko. Potom sa mu rozjasnili oči: „Možno by sme mu s tým mohli pomôcť!“